

UZASADNIENIE

A. B. została oskarżona o to, że w dniu 12 października 2013r. w Ł., zadając cios nożem w klatkę piersiową M. K. spowodowała u w/w obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej pomiędzy piątym a szóstym żebrzem, gdzie kanał rany drążył do jamy opłucnej skutkując odmą opłucnową i niewielkim krwiakiem w opłucnej, nie powodując przy tym uchwytnych zaburzeń w oddychaniu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i związany z tym rozstrój zdrowia na czas przekraczający siedem dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi:

1. oskarżoną A. B. uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu z tym uzupełnieniem, że działaniem swym spowodowała u M. K. obrażenia inne niż określone w art. 156 § 1 k.k. i na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby 5 lat;
3. zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 915,12zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonej A. B.. Zaskarżyła ona wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

I. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów i bezzasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej A. B., w części dotyczącej przebiegu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonego M. K. przy ulicy (...) w Ł. i zaprzeczenia przez oskarżoną by miała jakkolwiek udział w uszkodzeniu ciała pokrzywdzonego, przy jednoczesnym bezzasadnym przyjęciu za w pełni wiarygodne zeznań wszystkich świadków oskarżenia, a w szczególności pokrzywdzonego M. K., pomimo iż znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości a złożone przez niego zeznania były niespójne oraz pozbawione walory wiarygodności i w konsekwencji rozstrzygnięcie powstałych w sprawie wątpliwości, na niekorzyść oskarżonej;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonej winną popełnienia zarzucanego jej czynu, mimo braku dowodów pozwalających na takie ustalenia.

W konkluzji apelacji obrońca A. B. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej A. B. jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie - uznające oskarżoną A. B. za winną dokonania występkę przypisanego jej zaskarżonym wyrokiem - należy uznać za merytorycznie trafne. W zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego wyroku sprawa została

należycie wyjaśniona oraz uzasadniona w sposób pozwalający na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia w aspekcie procesowym i materialnoprawnym.

U podstaw zaskarżonego wyroku legły w pełni prawidłowe ustalenia faktyczne, które poczynione zostały w wyniku prawidłowej analizy i właściwej oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy przestrzegając zasady obiektywizmu określonej w art. 4 k.p.k., uwzględnił wszystkie istotne okoliczności wynikające z przeprowadzonych dowodów, w tym również okoliczności podnoszone w apelacji, przeanalizował je i stosownie ocenił, a sposób rozumowania i wyprowadzone wnioski jasno i przekonująco wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, które w pełni odpowiadają wymogom formalnym określonym w art. 424 k.p.k.

Wbrew wywodom apelacji w sprawie niniejszej nie sposób jest mówić o naruszeniu art. 5 § 1 k.p.k. Skarżąca poza wskazaniem przepisu art. 5 § 1 k.p.k. w zarzucie nie precyzuje w jaki sposób sąd miałby naruszyć zasadę domniemania niewinności.

Błędne wobec zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. jest jednoczesne zarzucanie sądowi pierwszej instancji obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli bowiem autor apelacji kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Nie dające się usunąć wątpliwości, o jakich traktuje przepis art. 5 § 2 k.p.k., to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia (co podnosi obrońca w apelacji), ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów.

Tymczasem ocena zebranego materiału dowodowego w sprawie niniejszej jest obiektywna i wszechstronna, znajduje oparcie w poszczególnych przeprowadzonych dowodach, dokonana została z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i wskazań wiedzy wynikających z opinii biegłych oraz respektuje w należyтым stopniu wskazania życiowego doświadczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. np. wyrok z 3 września 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, wkładka do z. 2, poz. 6), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Apelacja nie wykazała, by sposób wnioskowania sądu był niezgodny zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, a tym samym wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 k.p.k. W istocie bowiem argumentacja obrońcy oskarżonego sprowadza się jedynie do zaprezentowania własnej, odmiennej od przedstawionej przez Sąd, oceny zebranego w sprawie materiału. Zarzut dotyczący niewłaściwej oceny dowodów – aby był skuteczny – nie może sprowadzać się do samego tylko stwierdzenia, iż sąd pierwszej instancji popełnił błąd, ponieważ dał wiarę określonemu dowodowi (lub jej nie dał), podczas gdy zdaniem skarżącego tenże dowód winien być oceniony odmiennie.

Oceniając wiarygodność osobowego materiału dowodowego Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. K., trafnie uznając, że są wewnętrznie spójne, konsekwentne, logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto znajdują potwierdzenie we wiarygodnych zeznaniach innych przesłuchanych w sprawie osób: S. G. i A. C.. Relacje wskazanych świadków oraz pozostałe dowody w szczególności protokoły oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacja medyczna oraz opinie biegłych potwierdzają wszelkie okoliczności i fakty pozwalające stwierdzić sprawstwo oskarżonej.

Odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom A. B. Sąd Rejonowy trafnie więc wskazał, że pozostają one w sprzeczności z przekonującymi zeznaniami wymienionych wyżej wiarygodnych świadków. Oskarżona nakreśliła częściowo inną wersję przebiegu zdarzeń od ustalonych i zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku, wykluczając jej udział w całym zdarzeniu. Wyjaśnienia oskarżonej zostały przez Sąd meriti należycie i wnikliwie ocenione w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym.

Oskarżona realizując prawo do obrony, co oczywiste, może powoływać okoliczności o przeciwnej (do innych wynikających z materiału dowodowego) wymowie, niemniej mają one podobny walor jak pozostałe dowody zebrane w sprawie w tym znaczeniu, że podlegają one ocenie o tożsame co pozostałe dowody kryteria i tak też uczyniono wydając zaskarżony wyrok. Uwzględniając zatem, że Sąd pierwszej instancji ustosunkował się do wyjaśnień oskarżonej oraz pozostałych osobowych i pozaosobowych źródeł dowodowych (i wynikających zeń okoliczności wskazujących na sprawstwo) wypowiadając się co do stopnia ich wiarygodności, nie ma potrzeby ponownego przytaczania w całości prezentowanych argumentów.

Odniesienie przez pokrzywdzonego uszkodzenia ciała jest faktem. Pokrzywdzony już bezpośrednio po zdarzeniu wskazywał innym osobom - występującym w sprawie niniejszej w charakterze świadków oskarżoną jako sprawcę obrażenia.

Wskazać jedynie należy, że zeznania S. W. – wieloletniej znajomej oskarżonej A. B. – mimo swej wymowy mającej na celu wsparcie oskarżonej, nie dają podstaw do skutecznego zakwestionowania dowodów wskazujących na jej sprawstwo.

Kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd Rejonowy są prawdziwe i odpowiadające tym dowodom. Sąd ten nie popełnił zarzuconych mu błędów w ustaleniach faktycznych, a przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej.

Uwzględniając wszystkie wyżej poczynione uwagi Sąd odwoławczy stwierdza, że postępowanie przed sądem pierwszej instancji oraz jego wynik zasługują na aprobatę. Postępowanie kontrolne nie ujawniło żadnych istotnych dla rozstrzygnięcia błędów Sądu meriti, a apelujący: oskarżony oraz jego obrońca, nie wykazali zasadności swoich racji.

W ocenie sądu okręgowego wymierzona A. B. kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, stanowi adekwatną formę represji prawnokarnej – w kontekście wagi postawionego oskarżonej zarzutu i ustalonych wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Kara orzeczona w tym rozmiarze wobec oskarżonej, zadość czyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości, jest współmierna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości jej czynu.

Mając na względzie powyższe, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonej i dlatego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na fakt, że oskarżona korzystała w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu, a adwokat złożyła wniosek o przyznanie jej nieopłaconego wynagrodzenia, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. C. kwotę 516,60 zł na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.), uwzględniającą zgodnie z § 2 ust. 3 rozporządzenia stawkę 23 % podatku od towarów i usług – od wynagrodzenia przyznanego w minimalnej kwocie 420 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną A. B. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że w świetle jej obecnej trudnej sytuacji majątkowej, uiszczenie tych kosztów byłoby dla niej zbyt uciążliwe.